

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 157/2020
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА, ... ул. ..., ..., чији је пуномоћник Никола Клиска, адвокат у ..., против туженог Предузећа за производњу, маркетинг, спољну и унутрашњу трговину „PARK AG“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Јасна Николић, адвокат у ..., ради заштите жига, вредност предмета спора 100.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 921/19 од 18.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 03. септембра 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 921/19 од 18.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 850/18 од 17.12.2018. године у ставу првом изреке, констатовано је да је делимично усвојен тужбени захтев те утврђено да је тужени, стављањем у промет производа наведених у овом ставу изреке, извршио повреду жигова тужиоца са регистарским бројевима: ..., ... и ..., сва три са првенством заштите од 03.06.2013. године; забрањено је туженом даље стављање у промет истих или сличних паковања паковањима из става првог изреке ове пресуде, којима се повређују тужиочеви жигови; обавезан је тужени да искључи из промета, те да о свом трошку уништи паковања производа из става првог изреке ове пресуде без накнаде, предмете којима је извршена повреда права тужиоца и обавезан је тужени да о свом трошку објави ову пресуду у јавном гласилу „Вечерње новости“. Ставом другом изреке, делимично је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужени стављањем у промет производа наведених у овом ставу изреке, извршио повреду жигова тужиоца са регистарским бројевима: ..., ... и ..., сва три са првенством заштите од 03.06.2013. године; да забрани туженом даље стављање у промет истих или сличних паковања којима се повређују тужиочеви жигови; да се обавезе тужени да искључи из промета и да о свом трошку уништи паковања производа наведених у ставу другом изреке ове пресуде, без накнаде. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 921/19 од 18.11.2019. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужилац је предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 ...18/20), и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Неосновни су наводи ревидента којима се указује да је учињена битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 88. Закона о парничном поступку од стране другостепеног суда. У пуномоћју за заступање које је тужилац дао адвокатима Владимиру Мареновићу, Зорану Граовцу, Сањи Ћетковић, Вери Ћуровић Бојовић, није наведено да се исто не може пренети на неко друго лице. Према одредби члана 89. став 1. тачка 3. ЗПП када странка која је издала пуномоћје за вођење парнице није ближе одредила овлашћења у пуномоћју, пуномоћник је на основу оваквог пуномоћја овлашћен да пренесе пуномоћје на другог пуномоћника, што је у конкретном случају и учињено тако што је заменичко пуномоћје издато адвокатима Вери Давидовић и Николи Клиска. Стога нису основани наводи ревидента којима се доводи у питање пуноважност заменичког пуномоћја којима се овлашћују наведени адвокати.

Не стоје наводи о битној повреди одредаба парничног поступка у смислу члана 147. став 1. у вези члана 197. став 2 ЗПП. Побијаном пресудом није одлучивано о евентуалном тужбеном захтеву који је тужилац поставио у овој парници, па је без значаја да ли се ради о одвојеним тужбама, а не о евентуалним тужбеним захтевима.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је носилац жигова број ..., ... и ..., сва три са првенством заштите од 03.06.2013. године. Упоредивањем фотографија амбалаже производа тужиоца који представљају предмет заштите напред наведених жигова са амбалажом производа туженог наведених у ставу првом изреке пресуде, утврђено је да постоји битна сличност која је довољна да у релевантном делу јавности изазове забуну у погледу порекла производа, односно да може да се створи забунa да се ради о производима тужиоца. Сличност између амбалаже тужиоца и туженог је у комбинацији наранџасте и плаве боје која се користи на свим производима, такође на амбалажи је доминантна реч ... у чијој близини се налази текст на плавом пољу све на белој подлози. Тужени има регистрован жиг „...“ и жиг „...“, с тим да нису заштићене и боје, већ су жигови црно бели. Утврђено је да се повреда жига од стране туженог састоји у томе што је свој жиг „...“ користио управо у плавој боји, а који је са сличним распоредом на амбалажи, али и са другим текстом заштитио тужилац својим жигу.

Поред тога, тужени има и регистрован жиг са сликом ... (која је извор пигмента каротена који је од значаја за боју коже) и то у комбинацији наранцасте и зелене боје. Међутим, тужени је на својим производима користио сличицу са две ..., која се налази и на заштићеном жигу тужиоца. Тужени је заштитио своје производе, али је све елементе својих жигова користио на начин да подражава изглед жигова тужиоца. Тужба је поднета 04.03.2014. године.

На основу овако утврђених чињеница, нижестепени судови су закључили да тужилац има право на заштиту у смислу члана 38. и 73а Закона о жиговима, јер је тужени елементе својих жигова користио на начин да подражава изглед жигова тужиоца, тако да се на овај начин може створити забуна код просечног потрошача приликом куповине препарата за заштиту од сунчања, тако што би се производ туженог заменио за производ тужиоца. Зато је усвојен тужбени захтев тужиоца.

Правилно другостепени суд полази од одредбе члана 72, а у вези са чланом 38. Закона о жиговима, којом је прописано да се повредом права сматра свако неовлашћено коришћење заштитиног знака од било ког учесника у промету у смислу чл. 38. и 43. став 2. Закона о жиговима. Неовлашћено коришћење жига, по члану 38. став 2. даје право носиоцу жига да забрани неовлашћено коришћење знака који је истоветан његовом раније заштићеном жигу за истоветну или сличну робу и услуге, односно знака који је сличан његовом раније заштићеном жигу за истоветну или сличну врсту робе и услуга, ако постоји вероватноћа да због те сличности настане забуна у релевантном делу јавности, која обухвата и вероватноћу довођења у везу знакова. У конкретном случају по правилном закључку другостепеног суда ради се сличности знакова за истоветну робу. Када се ради о заштити жига по основу сличности за истоветну робу, односно услуге, основаност постављеног захтева зависи од тога да ли је знак до те мере сличан жигу да просечан потрошач разлику може приметити ако на то обрати нарочиту пажњу.

У току поступка је утврђено да је тужени је заштитио знакове разликовања за своје производе, али све елементе својих жигова користио је на начин да подражава изглед жигова тужиоца, те се на овај начин може створити забуна код просечног потрошача приликом куповине препарата за заштиту од сунчања, тако што би се производ туженог заменио за производ тужиоца, а које тужени ставља у промет на тржишту Републике Србије, у истим продајним објектима у којима је тужилац стављао у промет. При том је другостепени суд прихватио оцену првостепеног суда да се ради о ткој сличности супротстављених знакова, који може створити забуну код просечног потрошача на истом тржишту.

С обзиром на наведено, правилном применом одредбе члана 72. у вези са чланом 38. Закона о жиговима усвојен је тужбени захтев тужиоца за утврђење повреде три жига тужиоца од стране туженог.

Законом о жиговима уређено је питање обима и начина остварења заштите овог права, а чланом 41. Закона регулисана су и ограничења права. Према члану 41. став 1. Закона о жиговима, носилац жига не може да забрани другом лицу да под истим или сличним знаком ставља у промет своју робу, односно услуге ако тај знак представља његово пословно име или назив који је на савестан начин стечен пре признатог датума првенства жига. Из ове одредбе произлази да у конкуренцији жига и фирме, законодавац приоритет даје заштити фирме, али под условом да знак представља

пословно име или назив одређеног лица, да је оно стечено на савестан начин, те да је стечено пре признатог датума првенства жига. У конкретном случају се не ради о конкуренцији жига и фирме, те нема места примени одредбе члана 41. Закона о жиговима. У ревизији, ревидент потенцира да је од раније користио вербални знак ..., као назив производ или услуга. Међутим, ово није од значаја управо са разлога које су судови узели за битне у одлучивању од тужбеном захтеву, а то је да тужени вербализме на које има право користи на недозвољен начин, у комбинацији елемената својих жигова и жигова тужиоца којима подражава жиг тужиоца у мери да може створити забуну о производима.

Одредбом члана 73. став 1. Закона о жиговима прописано је да тужбу због повреде права може поднети носилац жига, подносилац пријаве, стицалац лиценце, корисник колективног жига, уз сагласност носиоца колективног жига и корисник жига гаранције, уз сагласност носиоца жига гаранције. Тужилац је поднео пријаву за три жига Заводу за интелектуалну својину са првенством заштите 03.06.2013. године, а тужба је поднета 04.03.2014. године, десет месеци након подношења захтева за регистрацију жига. Следи да су нижестепени судови правилно ценили благовременост тужбе, када су нашли да је тужба поднета у законском року из члана 74. став 1. Закона о жиговима, рачунајући рок од стицања права тужиоца подношењем пријаве жига. На основу тога је правилно побијаном пресудом дата законом установљена заштита тужиоцу.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом члана 153. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. Закона о парничном поступку одбио ревизију туженог као неосновану.

Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић